ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

1. října 2009 *

Ve věci C-141/08 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 3. dubna 2008,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, se sídlem v Foshan (Čína), zastoupená J.- F. Bellisem, avocat, a G. Vallerou, barrister,

navrhovatelka,

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Rada Evropské unie, zastoupená J.-P. Hixem, jako zmocněncem, ve spolupráci s E. McGovern, barrister, zmocněným B. O'Connorem, solicitor,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: francouzština.

Komise Evropských společenství, zastoupená H. van Vlietem, T. Scharfem a K. Talabér-Ritz, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, se sídlem v Rochdale (Spojené království),

Pirola SpA, se sídlem v Mapello (Itálie),

Colombo New Scal SpA, se sídlem v Rovagnate (Itálie),

zastoupené G. Berrischem a G. Wolfem, Rechtsanwälte,

Italská republika, zastoupená R. Adamem, jako zmocněncem, ve spolupráci s W. Ferrante, avvocato dello Stato, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejší účastnice řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, M. Ilešič (zpravodaj), A. Tizzano, A. Borg Barthet a E. Levits, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: R. Şereş rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. března 2009,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 14. května 2009,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd. domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 29. ledna 2008, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada (T-206/07, Sb. rozh. s. II-1, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud zamítl navrhovatelkou podanou žalobu směřující ke zrušení nařízení (ES) č. 452/2007 ze dne 23. dubna 2007 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla uloženého z dovozů žehlicích prken pocházejících z Čínské lidové republiky a Ukrajiny (Úř. věst. L 109, s. 12, dále jen „sporné nařízení“), v tom rozsahu,

v jakém toto nařízení zavádí antidumpingové clo na dovoz žehlicích prken vyráběných navrhovatelkou.

Právní rámec

2 Pro účely zjištění existence dumpingu článek 2 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění nařízení Rady (ES) č. 2117/2005 ze dne 21. prosince 2005 (Úř. věst. L 340, s. 17, dále jen „základní nařízení"), ve svých odstavcích 1 až 6 zakotvuje obecná pravidla týkající se určení výše tzv. „běžné hodnoty".

3 Článek 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení stanoví zvláštní pravidlo týkající se metody určení této běžné hodnoty u dovozů ze zemí, které nemají tržní hospodářství.

4 Podle čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení se přesto obecná pravidla stanovená v odstavcích 1 až 6 dotčeného článku použijí pro určité země, mezi nimi Čínskou lidovou republiku, pokud se prokáže na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, na něž se vztahuje šetření, že pro výrobce nebo více výrobců převažují podmínky tržního hospodářství.

5 Kritéria a postupy ke zjištění toho, zda jde o takový případ, jsou upřesněny v čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení. Toto ustanovení stanoví:

„Žádost podle [odst. 7 písm. b)] musí být podána písemnou formu a musí být doložena dostačujícími důkazy o tom, že výrobce působí v podmínkách tržního hospodářství, tzn. jsou-li splněna následující kritéria [totiž že]:

– […]

– společnosti [podniky] disponují jednoznačným a jasným účetnictvím prověřeným nezávislými auditory v souladu s mezinárodními účetními standardy a používaným ve všech oblastech,

[…]

Rozhodnutí o tom, zda výrobce odpovídá výše uvedeným kriteriím [splňuje výše uvedená kritéria], se přijme do tří měsíců od zahájení šetření po zvláštní konzultaci poradního výboru [s poradním výborem] a poté, co výrobní odvětví Společenství dostanou možnost zaujmout stanovisko. [Zvolené] Rozhodnutí zůstává v platnosti během celého řízení.“

6 Článek 20 základního nařízení, nazvaný „Poskytování informací“, stanoví ve svém odstavci 2, že strany mohou žádat o konečné informace o skutečnostech a úvahách, na

jejichž základě je zamýšleno doporučit orgánu přijetí konečných opatření. Odstavce 4 a 5 tohoto článku stanoví:

„4. Konečné informace musí být poskytnuty písemně. Podávají se […] co nejdříve, obvykle nejpozději jeden měsíc před vydáním konečného rozhodnutí nebo před předložením návrhu Komise na přijetí konečných opatření podle článku 9 […]. Poskytnutím informací není dotčeno jakékoli další rozhodnutí, které Komise nebo Rada případně přijmou, ale pokud toto rozhodnutí vychází z jiných skutečností nebo úvah, musí být tyto informace nebo úvahy sděleny co nejdříve.

5. Ke stanoviskům obdrženým [předloženým] po poskytnutí konečných informací lze přihlédnout pouze tehdy, obdrží-li je Komise ve lhůtě, kterou stanoví v každém případě s ohledem na naléhavost věci a která činí nejméně deset dnů."

Skutečnosti předcházející sporu

7 Navrhovatelka, společnost se ve Foshanu (Čína), vyrábí a vyváží žehlicí prkna určená zejména pro Evropskou unii.

8 Na základě stížnosti podané společnostmi Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA a Colombo New Scal SpA (dále jen „intervenující společnosti") zveřejnila Komise dne 4. února 2006 oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu žehlicích prken pocházejících z Čínské lidové republiky a Ukrajiny (Úř. věst. C 29, s. 2).

9 Dne 23. února 2006 podala navrhovatelka žádost podle čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení s cílem, aby jí byl přiznán status podniku působícího v tržním hospodářství. V červnu 2006 provedla Komise v sídle navrhovatelky a s ní propojené společnosti šetření týkající se otázky, zda by navrhovatelka mohla požívat dotčeného statusu, a určení běžné hodnoty dotčených výrobků na čínském trhu.

10 Dopisem ze dne 11. srpna 2006 informovala Komise navrhovatelku, že se domnívá, že navrhovatelka nesplňuje kritérium uvedené v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení, a že z tohoto důvodu nemůže požívat statusu podniku působícího v tržním hospodářství. Podle Komise totiž účetní dokumenty navrhovatelky ani auditorské zprávy neodpovídaly požadavkům mezinárodních účetních standardů (International Accounting Standards, dále jen „standardy IAS"). Dopisem ze dne 15. září 2006 odpověděla Komise na stanovisko navrhovatelky, které tato vypracovala v reakci na dopis Komise, a informovala navrhovatelku o svém rozhodnutí nepřiznávat jí status podniku působícího v tržním hospodářství.

11 Dne 30. října 2006 přijala Komise nařízení (ES) č. 1620/2006, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo z dovozů žehlicích prken pocházejících z Čínské lidové republiky a Ukrajiny (Úř. věst. L 300, s. 13) (dále jen „prozatímní nařízení"). Toto nařízení potvrdilo zamítnutí žádosti navrhovatelky o status podniku působícího v tržním hospodářství a uvalilo na dovozy navrhovatelkou vyráběných žehlicích prken prozatímní clo ve výši 18,1 %.

12 Dne 1. prosince 2006 a dne 18. ledna 2007 předložila navrhovatelka stanovisko k prozatímnímu nařízení včetně otázky určení statusu podniku působícího v tržním hospodářství. V průběhu slyšení v sídle Komise dne 19. ledna 2007 přednesla navrhovatelka rovněž ústní stanovisko. Nakonec postoupila Komisi oficiální statistiky týkající se měsíčních čínských dovozů ocelářských výrobků v průběhu let 2004 a 2005.

13 Dopisem ze dne 20. února 2007 sdělila Komise navrhovatelce konečný obecně informační dokument, jakož i zvláštní informační dokument (dále jen souhrnně „konečné informační dokumenty ze dne 20. února 2007“). V prvním dokumentu Komise seznamovala se svým záměrem přiznat navrhovatelce status podniku působícího v tržním hospodářství, a v důsledku toho snížit její konečné dumpingové rozpětí na 0 %, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že ve světle nových údajů a vysvětlení byla žádost navrhovatelky přijatelná a odůvodněná.

14 Komise se totiž domnívala, že jednak nedostatky v účetní praxi podniku zjištěné ve fázi prozatímních opatření nemají významný dopad na finanční výsledky zanesené do účetnictví, a jednak neúplná povaha účetnictví, zaprvé, nepředstavuje problém, pokud jde o informace týkající se prodejů na vývoz, jelikož Komise tyto údaje již akceptovala, jakmile byla schopna ověřit jejich spolehlivost, a, zadruhé, není rozhodující, pokud jde o vnitrostátní prodeje, jelikož tyto prodeje nejsou dostatečně významné k tomu, aby byly reprezentativní. Komise tak uvedla, že za těchto podmínek musí být běžná hodnota stanovena na základě výrobních nákladů a že cena oceli je jejich základní položkou. V tomto ohledu se Komise domnívala, že oficiální čínské statistické údaje týkající se dovozu oceli, předložené v průběhu správního řízení, potvrzují spolehlivost účetních údajů podniku ohledně ceny oceli, a umožňují tak určení běžné hodnoty na základě v Číně početně zjištěné hodnoty.

15 Dopisem ze dne 2. března 2007 sdělily intervenující společnosti, jejichž stížnosti vedly k zahájení antidumpingového řízení, svá stanoviska ke konečnému obecně informačnímu dokumentu ze dne 20. února 2007. Tvrdili jednak to, že navrhovatelka nesplňuje kritérium uvedené v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení, a jednak to, že poslední věta čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení brání tomu, aby orgány v průběhu řízení měnily určení statusu podniku působícího v tržním hospodářství.

16 Dne 6. března 2007 provedl poradní výbor ustavený podle článku 15 základního nařízení (dále jen „poradní výbor“) posouzení pracovního dokumentu, který mu

postoupila Komise dne 20. února 2007. Několik členů poradního výboru zpochybnilo udělení statusu podniku působícího v tržním hospodářství navrhovatelce.

17 Faxem ze dne 23. března 2007 postoupila Komise navrhovatelce opravená znění konečného obecně informačního dokumentu a zvláštního informačního dokumentu (dále jen souhrnně „opravená znění konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007“), z nichž vyplývá, že Komise přehodnotila své úvahy ze dne 20. února 2007 týkající se přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství navrhovatelce. Komise se totiž zejména domnívala, že praxe navrhovatelky spočívající v kompenzaci příjmů a výdajů a v úhrnném zaznamenávání prodejů do účetních knih, v rozporu se závazkovou zásadou, představuje porušení standardů IAS, které je neslučitelné s požadavky zakotvenými v čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení.

18 Komise téhož dne rovněž předala členům poradního výboru ke konzultaci opravené konečné znění pracovního dokumentu. Tento dokument byl schválen poradním výborem dne 27. března 2007 po skončení písemného řízení.

19 Dne 29. března 2007 předala Komise Radě návrh na přijetí konečných opatření vycházející z opraveného znění konečného obecně informačního dokumentu ze dne 23. března 2007.

20 Lhůta vyměřená navrhovatelce k tomu, aby předložila stanovisko k opraveným zněním konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007, byla stanovena na 29. března 2007. Tato lhůta byla Komisí na žádost navrhovatelky prodloužena až do dne 2. dubna 2007.

21 Dne 2. dubna 2007 předložila navrhovatelka své stanovisko k dotčeným dokumentům. V tomto rámci zpochybnila závěr Komise, že nesplňuje podmínky vyžadované pro přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství, a požádala ji, aby nepřistupovala na tezi intervenujících společností, podle které poslední věta čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení zakazuje Komisi měnit své původní rozhodnutí nepřiznávat jí tento status.

22 Komise odpověděla dopisem ze dne 4. dubna 2007, v němž potvrdila své závěry týkající se nesplnění podmínek vyžadovaných pro přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství. Kromě toho uvedla, že judikatura týkající se posuzování žádostí o přiznání dotčeného statusu neumožňuje nové posuzování starých skutečností.

23 Dopisem ze dne 5. dubna 2007 požádala navrhovatelka Komisi, aby navrhla Radě konečná opatření vycházející z konečného obecně informačního dokumentu ze dne 20. února 2007, jelikož závěr týkající se statusu podniku působícího v tržním hospodářství byl podle navrhovatelky založen na nesprávném právním posouzení.

24 Dne 23. dubna 2007 přijala Rada sporné nařízení. To pro dovozy navrhovatelkou vyráběných žehlicích prken zavedlo konečné antidumpingové clo ve výši 18,1 %.

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

25 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 12. června 2007 podala navrhovatelka žalobu na neplatnost sporného nařízení v rozsahu, v němž zavádí antidumpingové clo na dovozy

žehlicích prken z její produkce. Téhož dne podala žádost o zrychlené řízení, které bylo vyhověno. Jako vedlejší účastníci vystupovaly na podporu návrhových žádání Rady v řízení před Soudem Komise, intervenující společnosti a Italská republika.

26 Napadeným rozsudkem zamítl Soud žalobu navrhovatelky, která se opírala o dva žalobní důvody vycházející jednak z nesprávného právního posouzení při uplatňování čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení, a jednak z porušení práva na obhajobu a čl. 20 odst. 5 téhož nařízení.

27 Na podporu svého prvního žalobního důvodu navrhovatelka uvedla, že jediné vysvětlení poskytnuté na odůvodnění náhlé změny postoje Komise k přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství bylo obsaženo v dopise ze dne 4. dubna 2007, v němž Komise tvrdila, že judikatura týkající se přezkumu žádostí o přiznání takového statusu neumožňuje nové posouzení starých skutečností. Článek 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení, jak je vykládán rozsudkem Soudu ze dne 14. listopadu 2006, Nanjing Metalink v. Rada (T-138/02, Sb. rozh. s. II-4347), přitom vůbec nevylučuje, že by Komise za podmínek, jako jsou ty, o které jde v projednávané věci, mohla změnit svůj původní postoj. Výklad zvolený Komisí, a to zejména pokud jde o poslední větu tohoto ustanovení, kromě toho odporuje zásadě řádné správy. Návrh konečných opatření se tedy opírá o porušení dotčeného ustanovení, což má rovněž vliv na platnost sporného nařízení.

28 Ve svém posouzení prvního žalobního důvodu se Soud v bodech 42 až 50 napadeného rozsudku snažil ověřit, zda Komise změnila svůj postoj obsažený v konečných informačních dokumentech ze dne 20. února 2007 z důvodu, že nesmí znovu posuzovat staré skutečnosti. V tomto ohledu předně konstatoval, že ve sporném nařízení, a to zejména ve dvanáctém až čtrnáctém bodě jeho odůvodnění, odmítnutí změnit určení statusu podniku působícího v tržním hospodářství, provedené v prozatímním nařízení, nebylo odůvodněno překážkou v novém posuzování starých skutečností zakotvenou

čl. 2 odst. 7 písm. c) poslední větou základního nařízení, ale neslučitelností účetnictví navrhovatelky se standardy IAS a neexistencí nových prvků, které by toto posouzení mohly ovlivnit.

29 Soud následně pozoroval, že ani z opravených znění konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007 nevyplývá, že by odmítnutí Komise navrhnout, aby byl navrhovatelce přiznán status podniku působícího v tržním hospodářství, bylo odůvodněno zákazem nově posuzovat staré skutečnosti.

30 Soud nakonec konstatoval, že jediným dokumentem, ve kterém Komise uvádí, že judikatura týkající se určování statusu podniku působícího v tržním hospodářství neumožňuje nové posouzení starých skutečností, je dopis Komise ze dne 4. dubna 2007. V bodě 49 napadeného rozsudku měl přesto za to, že z celého tohoto dopisu vyplývá, že stanovisko Komise týkající se nemožnosti nově posuzovat staré skutečnosti je vedlejší, neboť tento orgán založil odmítnutí navrhnout přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství na posouzení otázky, zda navrhovatelka splňuje příslušná věcná kritéria.

31 Soud z toho v bodě 50 napadeného rozsudku vyvodil závěr, že tvrzení navrhovatelky, že Komise v projednávané věci vycházela ze zákazu nového posouzení starých skutečností, není podloženo skutkovými okolnostmi. Rozhodl, že první žalobní důvod nelze z tohoto důvodu přijmout a že diskuze týkající se výkladu poslední věty čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení a výše uvedeného rozsudku Nanjing Metalink v. Rada není v důsledku toho relevantní.

32 Soud v bodě 54 napadeného rozsudku připojil, že okolnost, že odůvodnění sporného nařízení nevysvětluje, v čem jsou závěry obsažené v konečném obecně informačním dokumentu ze dne 20. února 2007 neopodstatněné, a skutečnost, i kdyby byla prokázána, že Komise v tomto ohledu neposkytla žádné vysvětlení, nemohou samy o sobě způsobovat protiprávnost sporného nařízení.

33 Pokud jde o druhý žalobní důvod vyvozovaný z porušení práva na obhajobu a čl. 20 odst. 5 základního nařízení, ten byl zamítnut v bodech 63 až 76 napadeného rozsudku. Navrhovatelka uvedla, že takové porušení vyplývá z okolnosti, že Komise předala Radě návrh na přijetí konečných opatření založených na opraveném znění konečného informačního dokumentu ze dne 23. března 2007 sotva šest dní po jejich poskytnutí navrhovatelce, aniž by vyčkala uplynutí lhůty deseti dnů předepsané v čl. 20 odst. 5 základního nařízení, a čtyři dny před datem stanoveným navrhovatelce pro předložení jejího stanoviska.

34 Soud v bodech 63 až 70 napadeného rozsudku předně rozhodl, že Komise tímto skutečně porušila čl. 20 odst. 5 základního nařízení. Rozhodl zejména, že Komise nemůže předat svůj návrh Radě před uplynutím lhůty deseti dnů stanovené v tomto ustanovení. Podle Soudu je tento výklad nezbytný s ohledem na znění čl. 20 odst. 4 základního nařízení a na nutnost vykládat odstavce 4 a 5 tohoto článku soudržně, jakož i nutnost zaručit, že případná stanoviska zúčastněných stran budou Komisí skutečně zohledněna. Pozoroval tak, že samotná okolnost, že Radě byl již předložen návrh na přijetí konečných opatření, může mít sama o sobě vliv na důsledky, které by mohly být z těchto stanovisek vyvozeny.

35 Soud kromě toho v tomto kontextu konstatoval, že Komise je povinna informovat dotčené strany o svém novém postoji tak, jak je uveden v opravených zněních konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007. Soud v tomto ohledu uvedl, že jelikož čl. 20 odst. 4 základního nařízení výslovně odkazuje na „některé skutečnosti nebo úvahy“, nezakotvuje tezi obhajovanou Komisí, podle které pouhá změna posouzení skutkových okolností, které se nezměnily, nemusí být zúčastněným stranám sdělena.

36 Soud ovšem v bodech 71 až 76 napadeného rozsudku uzavřel, že porušení čl. 20 odst. 5 základního nařízení není takové povahy, aby ovlivnilo obsah sporného nařízení, a tudíž právo navrhovatelky na obhajobu, a nemá tedy za následek protiprávnost a zrušení

tohoto nařízení. Připomněl tak, že dotčené porušení může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže existuje možnost, že z důvodu této vady by správní řízení bývalo mohlo vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu do práva navrhovatelky na obhajobu.

37 Soud v tomto ohledu konstatoval, že pokud jde o otázku určení statusu podniku působícího v tržním hospodářství, ze spisu nevyplývá, že by v opravených zněních konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007 byly uvedeny nové skutkové okolnosti, se kterými by navrhovatelka ještě nebyla seznámena. Pozoroval, že Komise v těchto dokumentech pouze informovala žalobkyni o svém záměru změnit svůj dřívější postoj a setrvat tak na rozhodnutí původně přijatém dne 15. září 2006 a uplatněném v prozatímním nařízení. Navrhovatelka měla přitom již v průběhu předchozí fáze správního řízení příležitost vyjádřit se k postoji opět uvedenému v opravených zněních dotčených dokumentů.

38 Pokud jde o stanovisko vyjádřené navrhovatelkou v dopise ze dne 2. dubna 2007 týkajícím se uplatnění poslední věty čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení a výše uvedeného rozsudku Nanjing Metalink v. Rada, rozhodl Soud v bodě 75 napadeného rozsudku, že toto stanovisko nemohlo v žádném případě ovlivnit obsah sporného nařízení, jelikož, jak Soud konstatoval v rámci prvního žalobního důvodu, odmítnutí přiznat status podniku působícího v tržním hospodářství bylo založeno na uplatnění věcných kritériích.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

39 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek a vyhověl jejím návrhovým žádáním formulovaným před Soudem, totiž aby zrušil sporné nařízení v rozsahu, v němž se vztahuje na navrhovatelku.

40 Rada, intervenující společnosti a Italská republika navrhují kasační opravný prostředek zamítnout. Komise navrhuje Soudnímu dvoru, aby určil, že žaloba je nepřípustná, anebo aby ji zamítl.

41 Na podporu svého kasačního opravného prostředku se navrhovatelka dovolává dvou důvodů vycházejících jednak z nesprávného posouzení významu diskuze o výkladu čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení vyplývajícího ze zjevného zkreslení součástí spisu, a jednak z nesprávného závěru, pokud jde o důsledek porušení čl. 20 odst. 5 tohoto nařízení.

K prvnímu důvodu

Argumentace účastníků řízení

42 Svým prvním důvodem navrhovatelka tvrdí, že Soud neodpověděl na první žalobní důvod směřující ke zrušení, který zamítl na základě konstatování zjevně odporujícího součástem spisu, konkrétně to, že diskuze o výkladu čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení a bodu 44 výše uvedeného rozsudku Nanjing Metalink v. Rada není relevantní pro účely projednávané věci.

43 První část tohoto důvodu vychází z toho, že se v tom rozsahu, v jakém věcná nepřesnost dotčeného konstatování vyplývala ze součástí spisu, a to zejména z vyjádření Rady a Italské republiky, dopustil Soud nesprávného právního posouzení.

44 Sama Rada tak uznala, že právě proto, že Komise měla za to, že nebyly splněny podmínky nezbytné ke změně původně zvoleného rozhodnutí, jak byly vyjádřeny ve výše uvedeném rozsudku Nanjing Metalink v. Rada, přehodnotila je. Rovněž Italská republika potvrdila, že otázka výkladu poslední věty čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení ve světle výše uvedeného rozsudku Nanjing Metafink v. Rada hrála skutečně určující roli při rozhodnutí Komise navrhnout konečná opatření opírající se o její počáteční postoj. Za těchto okolností a při absenci nových skutkových okolností v opravených zněních konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007, absenci, které si sám Soud povšiml v bodě 72 napadeného rozsudku, je konstatování Soudu, že dotčená otázka má pouze „vedlejší" povahu, zjevně nesprávné.

45 Druhou částí tohoto důvodu navrhovatelka vznáší, že se Soud tedy nesprávně odmítl vyslovit k dotčené otázce.

46 Rada se domnívá, že první důvod kasačního opravného prostředku není s ohledem na svou selektivní povahu s to zpochybnit posouzení skutkových okolností provedené Soudem. Pochybnosti vyjadřované v tomto ohledu navrhovatelkou tak neberou v úvahu veškeré součásti spisu a neodkazují zejména na tři texty, o které se Soud opíral. Žalobní odpověď předložená Radou v řízení před Soudem neobsahuje kromě toho žádný důkazní prostředek. Rada navíc zpochybňuje, že by výklad čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení měl v projednávané věci významný vliv, protože jakýkoli výklad by vedl k témuž výsledku. Každopádně to, že výklad má nebo nemá významný vliv, neumožňuje závěr, že Komise přijala argument, že nesmí měnit svůj původní postoj.

47 Komise se pozastavuje nad průkazností vyjádření Rady a Italské republiky v tomto kontextu, jelikož tyto jsou třetími osobami, a z toho důvodu v nevhodném postavení

k tomu, aby posuzovaly důvody, které vedly Komisi k přehodnocení jejího původního postoje. Tato vyjádření každopádně neprokazují, že by Soud zkreslil důkazní prostředky. Komise totiž při rozhodování o přehodnocení svého počátečního postoje vzala v úvahu nové prvky předložené navrhovatelkou, avšak ve světle všech zvažovaných reakcí dospěla k závěru, že přes tyto prvky nelze s ohledem na podstatné nedostatky v účetnictví navrhovatelky přiznat status podniku působícího v tržním hospodářství. Návrh konečných opatření se tedy opíral nikoli o zákaz měnit původní odmítnutí tohoto statusu, nýbrž o závěr, že navrhovatelka nesplňuje příslušná věcná kritéria. Komise uvádí, že by byla změnila své původní rozhodnutí, kdyby byla bývala přesvědčena, že navrhovatelka předložila nové prvky odůvodňující přiznání dotčeného statusu.

48 Italská republika uvádí, že Soud správně rozhodl, že nebylo takových nových skutkových okolností ani nových dokumentů, které by odůvodňovaly to, že Komise změnila své původní rozhodnutí ve věci přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství. Komise tak opírala své přesvědčení, které ji vedlo k potvrzení tohoto původního rozhodnutí, nejen o zákaz měnit názor, ale i o skutečnost, která převažovala, že závažné nedostatky, které byly konstatovány, nemohly být novými důkazními prostředky odstraněny. Dopis Komise ze dne 4. dubna 2007 obsáhle shrnoval řadu důvodů, které tento orgán vedly k potvrzení jeho původního rozhodnutí. Skutečnost, že v projednávané věci nejsou splněny podmínky umožňující Komisi její postoj o přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství výjimečně změnit, byla jen jedním z těchto důvodů.

49 Intervenující společnosti uvádějí, že první důvod je zjevně neopodstatněný, protože navrhovatelka neprokázala, že by byl Soud zkreslil důkazy, které mu byly předloženy. Navrhovatelka není zejména nadále s to vyvrátit důkladné posouzení relevantních dokumentů ze strany Soudu, což postačuje k tomu, aby byl první důvod zamítnut. Kromě toho ani vyjádření Rady a Italské republiky předložené Soudu, ani bod 72 napadeného rozsudku, na něž navrhovatelka odkazuje, nepodporují závěry, které se z nich navrhovatelka pokouší vyvodit. Podpůrně intervenující společnosti tvrdí, že výklad výše uvedeného rozsudku Nanjing Metalink v. Rada uplatňovaný navrhovatelkou je nesprávný.

Závěry Soudního dvora

50 První důvod, kterého se navrhovatelka dovolává a jímž tvrdí, že Soud měl nesprávně za to, že nemusí rozhodovat o otázce výkladu čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení, se opírá o tvrzení, že Soud zkreslil součásti spisu, aby dospěl k závěru, že v projednávané věci se Komise neopírala o zákaz nově posuzovat staré skutečnosti a že diskuze o dotčené otázce je tudíž irelevantní.

51 Je třeba konstatovat, že Soud se v tomto ohledu opíral o dvanáctý až čtrnáctý bod odůvodnění sporného nařízení, o opravená znění konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007, jakož i o dopis Komise ze dne 4. dubna 2007.

52 Pokud jde o sporné nařízení, jakož i opravená znění konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007, Soud uvedl v bodech 43 až 45 napadeného rozsudku, že z nich nevyplývá, že odmítnutí Komise navrhnout přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství navrhovatelce bylo odůvodněno zákazem nově posuzovat staré skutečnosti. Soud v tomto kontextu zejména pozoroval, že tyto dokumenty odůvodňují odmítnutí dotčeného statutu pro neslučitelnost účetní praxe navrhovatelky se standardy IAS, a opírají se tedy o věcné kritérium. Tato konstatování nebyla navrhovatelkou zpochybněna.

53 Pokud jde o dopis Komise ze dne 4. dubna 2007, konstatoval Soud v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku, že tento dopis ve skutečnosti odkazuje na judikaturu Soudu zakazující nové posuzování starých skutečností. Soud přesto v bodě 48 dotčeného rozsudku rovněž uvedl, že v tomto dopisu založila Komise své odmítnutí přiznat status podniku působícího v tržním hospodářství jednak na tom, že účetnictví navrhovatelky

bylo v rozporu se standardy IAS, a jednak na tom, že informace týkající se ceny oceli neumožňují nové posouzení nedostatků zjištěných v účetnictví navrhovatelky.

54 Navrhovatelka tato konstatování nezpochybňuje, ale neschvaluje posouzení provedené na jejich základě Soudem v bodě 49 napadeného rozsudku, podle něhož z celého dotčeného dopisu vyplývá, že stanovisko Komise k nemožnosti provést nové posouzení starých skutečností je vedlejší, neboť orgán založil své odmítnutí navrhnout přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství na posouzení otázky, zda navrhovatelka splňuje použitelná věcná kritéria.

55 Tím navrhovatelka vyzývá Soudní dvůr, aby svým vlastním posouzením nahradil posouzení Soudu.

56 Z ustálené judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že kromě případu, kdy věcná nesprávnost zjištění Soudu vyplývá ze součástí spisu, které mu byly předloženy, je jedině Soud příslušný jednak zjišťovat skutkový stav, a jednak tento skutkový stav posuzovat. Posouzení skutkového stavu, kromě případu zkreslování důkazů předložených Soudu, tedy nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (viz rozsudky ze dne 11. února 1999, Antillean Rice Mills a další v. Komise, C-390/95 P, Recueil, s. I-769, bod 29; ze dne 15. června 2000, Dorsch Consult v. Rada a Komise, C-237/98 P, Recueil, s. I-4549, bod 35, jakož i ze dne 23. dubna 2009, AEPI v. Komise, C-425/07 P, Sb. rozh. s. I-3205, bod 44).

57 V tom rozsahu, v jakém navrhovatelka tvrdí, že došlo ke zkreslení dopisu Komise ze dne 4. dubna 2007, je třeba uvést, že Soudu nelze vytýkat, že jeho obsah zkreslil. Jak totiž

zdůrazňuje generální advokátka v bodech 77 a 78 svého stanoviska, i kdyby bylo přípustné vykládat dotčený dopis ve smyslu navrhovaném navrhovatelkou, stačí konstatovat, že takový výklad není jediným závěrem, který lze z jeho textu vyvodit.

58 Kromě toho se Soudní dvůr nepřipojuje k tezi obhajované navrhovatelkou, že jediným možným vysvětlením pro tuto změnu postoje Komise je, že tento orgán se nechal přesvědčit argumentací rozvinutou intervenujícími společnostmi a některými členskými státy v rámci antidumpingového výboru, které uvedly, že poslední věta čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení neumožňuje Komisi měnit její původní rozhodnutí nepřiznávat navrhovatelce status podniku působícího v tržním hospodářství.

59 Jak to konstatoval Soud v bodě 14 napadeného rozsudku, intervenující společnosti se ve svém stanovisku ke konečnému obecně informačnímu dokumentu ze dne 20. února 2007, předloženému dopisem ze dne 2. března 2007, opíraly především o argument, že navrhovatelka nesplňuje věcné kritérium uvedené v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení.

60 Ve skutečnosti z dotčeného dopisu vyplývá, že intervenující společnosti se dovolávaly zejména toho, že toto kritérium musí být vykládáno striktně a že při jeho posuzování není relevantní, zda nedostatky v účtech navrhovatelky, které nebyly z její strany zpochybněny a které v mnoha ohledech představují porušení standardů IAS, měly vskutku dopad na výsledek tohoto účetnictví. Kromě toho uvedly, že vysvětlení navrhovatelky v této otázce jsou každopádně nesprávná a že Komise neposkytla vysvětlení, pokud jde o důvod, proč je připustila. Konečně uvedly, že důkaz o cenách čínských dovozů oceli je irelevantní, pokud jde o otázku, zda účetnictví navrhovatelky bylo v souladu se standardy IAS, a že každopádně navrhovatelka užívá především a výlučně domácí ocel.

61 Ve spise vedlejšího účastníka předloženém Soudu Komise vysvětlila, že po stanoviscích intervenujících společností a váhání vyjádřeném některými členskými státy ve věci záměru přiznat navrhovatelce status podniku působícího v tržním hospodářství na základě čísel, která dodala k ceně oceli dovážené z Číny, pokračovala ve svém rozvažování. Ve světle těchto reakcí dospěla k závěru, že s ohledem na nedostatky zjištěné v účetnictví navrhovatelky nemohou vést dotčená čísla k tomu, aby se domnívala, že kritérium uvedené v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení je splněno, a tedy je nevyhnutelné navrhovatelce tento status odmítnout. Komise v tomto kontextu rovněž zdůraznila, že se nepovažuje za jakkoli povinnou navrhovat Radě opatření, o nichž ví, že jsou nesprávná, a že má za to, že výše uvedený rozsudek Nanjing Metalink v. Rada nelze vykládat tak, že by takové omezení ukládal.

62 Z těchto okolností mohl Soud na základě součástí spisu uzavřít, že v rozporu s tím, co navrhuje navrhovatelka, nebyla změna postoje Komise mezi konečnými informačními dokumenty ze dne 20. února 2007 na jedné straně a opravenými zněními konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007 odůvodněna zákazem měnit původní rozhodnutí odmítnout navrhovatelce dotčený status, nýbrž ohledy souvisejícími s výkladem věcného kritéria uvedeného v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení.

63 Kromě toho není toto konstatování vyvráceno argumentem navrhovatelky, že obsah vyjádření předložených v prvním stupni Radou a italskou vládou prokazuje, že dotčená změna postoje byla odůvodněna zákazem měnit původní rozhodnutí. Jak totiž uvedla generální advokátka v bodech 79 a 80 svého stanoviska, i za předpokladu, že by tato vyjádření mohla být kvalifikována jako „důkazní prostředky“, nic to nemění na tom, že další informace obsažené ve spise, a to zejména spis vedlejšího účastníka předložený Komisí před Soudem, naznačují opak toho, co podle navrhovatelky vyplývá z dotčených

vyjádření. S ohledem na skutečnost, že vyjádření Rady a Italské republiky nemají absolutní průkaznost a že Soud musí provádět celkové posuzování všech informací obsažených ve spise, nelze mu vytýkat, že zkreslil tyto informace tím, že v podstatě přijal vysvětlení, které – pokud jde o změnu jejího postoje – poskytla sama Komise, namísto vysvětlení, které údajně navrhli účastníci řízení, kteří jsou z hlediska vnitřního rozhodovacího procesu Komise třetími osobami.

64 Nelze tudíž vytýkat Soudu, že zkreslil součásti spisu, když rozhodl, že tvrzení navrhovatelky, že se Komise v projednávané věci opírala o zákaz nově posuzovat staré skutečnosti, není podloženo skutkovými okolnostmi.

65 Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

K druhému důvodu

Argumentace účastníků řízení

66 Svým druhým důvodem navrhovatelka tvrdí, že Soud nesprávně dospěl k závěru, že porušení jejího práva na obhajobu, které Soud konstatoval, nemůže vést ke zrušení sporného nařízení z důvodu, že v žádném případě neexistovala možnost, že by správní řízení bývalo mohlo vést k jinému výsledku. V tom rozsahu, v jakém měla totiž otázka výkladu čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení nikoli vedlejší, nýbrž zásadní povahu,

zbavilo dotčené porušení navrhovatelku možnosti prokázat Komisi, že dotčený výklad z její strany je nesprávný a že Komise je naprosto oprávněna navrhovat Radě konečná opatření založená na závěrech z konečného obecně informačního dokumentu ze dne 20. února 2007. Takto došlo ke konkrétnímu zásahu do postavení navrhovatelky, protože byla zbavena možnosti, aby správní řízení vedlo k radikálně odlišnému výsledku.

67 Rada, podporovaná Komisí, intervenujícími společnostmi a Italskou republikou, schvaluje závěr Soudu, že porušení čl. 20 odst. 5 základního nařízení nemuselo vést ke zrušení sporného nařízení s ohledem na to, že v projednávané věci nebylo právo na obhajobu navrhovatelky porušeno.

68 Podle těchto účastníků řízení spočívá druhý důvod kasačního opravného prostředku na nesprávných premisách, a to zejména na té, že navrhovatelka byla s to předložit nové argumenty, které mohly přimět Komisi ke změně názoru, že rozhodnutí Komise přehodnotit svůj původní postoj bylo odůvodněno zákazem měnit tento postoj a že Soud konstatoval porušení práva navrhovatelky na obhajobu. Komise z toho vyvozuje závěr, že druhý důvod je nepřípustný nebo neúčinný. Intervenující společnosti tvrdí, že tento důvod je zjevně nepřípustný nebo neopodstatněný, přičemž se kromě toho dovolávají toho, že navrhovatelka neidentifikuje v napadeném rozsudku zjištění, které zpochybňuje, a neupřesňuje jasně nesprávné právní posouzení, které Soudu vytýká.

69 Rada, Komise a podpůrně intervenující společnosti zpochybňují ovšem výklad podaný Soudem v čl. 20 odst. 4 a 5 základního nařízení, podle něhož tento článek stanoví pro všechny případy lhůtu deseti dnů k předložení stanoviska, pokud Komise založí své rozhodnutí na skutečnostech nebo úvahách, které se liší od těch, které jsou obsaženy v konečných informacích. Takový výklad zejména ze znění čl. 20 odst. 4 základního nařízení nevyplývá, je nepřiměřený a Komisi působí významné praktické obtíže ve vztahu k formálním lhůtám stanoveným tímto nařízením.

70 Komise tvrdí zejména to, že opravená znění konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007 představují v podstatě „sdělení“ ve smyslu čl. 20 odst. 4 základního nařízení, a nikoli „konečné informace“ ve smyslu odstavce 5 dotčeného článku, což má za následek, že lhůta stanovená tímto článkem 20 neplatí.

71 Rada kromě toho tvrdí, že obecné právo na obhajobu nezávisle na výkladu čl. 20 odst. 5 základního nařízení nadále platí a že lhůta vyplývající z tohoto práva závisí na okolnostech věci. Lhůta deseti dnů od okamžiku, kdy Komise sdělí skutečnosti nebo úvahy, které se liší od těch, které byly zmíněny v konečných informacích, není vždy nezbytná k zaručení dodržení práva na obhajobu.

Závěry Soudního dvora

72 Druhý důvod kasačního opravného prostředku směřuje proti závěru Soudu v bodě 76 napadeného rozsudku, že porušení čl. 20 odst. 5 základního nařízení ze strany Komise nebylo takové povahy, aby se dotklo obsahu sporného nařízení, a tedy práva navrhovatelky na obhajobu.

73 Úvodem je třeba konstatovat, že v rozporu s tím, co tvrdí zejména Rada a Komise, se Soud nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 70 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise skutečně porušila čl. 20 odst. 5 základního nařízení, když předložila Radě svůj návrh konečných opatření jen šest dnů poté, co navrhovatelce sdělila opravená znění konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007, tedy před uplynutím lhůty deseti dnů stanovené tímto ustanovením.

74 Soud totiž oprávněně uvedl, že Komise byla v projednávané věci povinna informovat navrhovatelku o svém novém postoji, jak byl vyjádřen v opravených zněních konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007, a že při předávání těchto dokumentů měla dodržet lhůtu zakotvenou v čl. 20 odst. 5 základního nařízení.

75 V tomto ohledu stačí předně konstatovat, že v rozporu s tím, co se pokouší navrhovat Komise a Rada, v projednávané věci nevyvstává otázka, zda jakákoli drobná úprava konečných informací musí být rovněž kvalifikována jako „informace" ve smyslu dotčeného ustanovení, která vyžaduje dodržení jím stanovené lhůty.

76 V tomto kontextu stačí konstatovat, že v projednávané věci nejde o takovou drobnou úpravu, nýbrž o podstatnou změnu postoje Komise mezi postoupením konečných informačních dokumentů ze dne 20. února 2007 a postoupením dokumentů ze dne 23. března téhož roku, změnu, která měla pro navrhovatelku významné důsledky nesoucí s sebou zejména návrh konečného antidumpingového cla 18,1 % namísto 0 %, jež předpokládaly první konečné informace.

77 Následně Soud správně rozhodl, že jelikož se má použít čl. 20 odst. 5 základního nařízení, nemohla Komise předložit svůj konečný návrh Radě před uplynutím lhůty zakotvené tímto ustanovením.

78 Jak zdůrazňuje Soud, tento výklad vyplývá nejen ze systematického rámce, do něhož dotčené ustanovení spadá, nýbrž je nezbytný rovněž proto, aby bylo zaručeno, že případná stanoviska dotčených osob budou vzata v úvahu účinným způsobem a bez předpojatosti. Samotná okolnost, že Radě byl již podán návrh konečných opatření, je totiž sama o sobě s to ovlivnit důsledky, které lze z těchto stanovisek vyvozovat.

79 Konečně případné obtíže, na něž při dodržování lhůt stanovených základním nařízením narážejí orgány, nemůže mít za následek, že by byly porušovány lhůty zakotvené tímto nařízením na ochranu práva dotčených podniků na obhajobu. Je naopak na těchto orgánech, a to zejména na Komisi, aby braly v úvahu omezení vyplývající ze lhůt stanovených dotčeným nařízením a dodržovaly práva těchto podniků na obhajobu.

80 Kromě toho je třeba poznamenat, že v projednávané věci sama Komise stanovila navrhovatelce lhůtu deseti dnů, kterou nemohla nedodržet, aniž by tím porušila zásadu řádné správy.

81 Pokud jde o argumenty, kterých se na podporu svého druhého důvodu dovolává navrhovatelka, je třeba úvodem konstatovat, že Soud správně v bodě 71 napadeného rozsudku rozhodl, že nedodržení desetidenní lhůty zakotvené v čl. 20 odst. 5 základního nařízení může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže existuje možnost, že z důvodu této vady by správní řízení bývalo mohlo vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu do práva navrhovatelky na obhajobu (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 10. července 1980, Distillers Company v. Komise, 30/78, Recueil, s. 2229, bod 26; ze dne 21. března 1990, Belgie v. Komise, tzv. „Tubemeuse“, C-142/87, Recueil, s. I-959, bod 48, a ze dne 2. října 2003, Thyssen Stahl v. Komise, C-194/99 P, Recueil, s. I-10821, bod 31).

82 Jelikož však navrhovatelka tvrdí, že Soud se dopustil nesprávného právního posouzení při uplatňování této judikatury, je třeba přezkoumat, zda Soud mohl na základě odůvodnění obsaženého v bodech 72 až 75 napadeného rozsudku dospět k závěru, že práva navrhovatelky na obhajobu nebyla v projednávané věci dotčena.

83 Z ustálené judikatury vyplývá, že dodržování práva na obhajobu v každém řízení vedeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního

postavení, je základní zásadou práva Společenství, která musí být zajištěna, i když neexistuje žádná právní úprava týkající se řízení. Tato zásada vyžaduje, aby osoby, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, mohly užitečně vyjádřit své stanovisko (viz zejména rozsudky ze dne 24. října 1996, Komise v. Lisrestal a další, C-32/95 P, Recueil, s. I-5373, bod 21, a ze dne 21. září 2000, Mediocurso v. Komise, C-462/98 P, Recueil, s. I-7183, bod 36, jakož i ze dne 9. června 2005, Španělsko v. Komise, C-287/02, Sb. rozh. s. I-5093, bod 37)

84 Jak vyplývá z konstatování Soudu, navrhovatelka ve svém dopise ze dne 2. dubna 2007, jímž předložila své stanovisko k opraveným zněním konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007, vznesla argumenty jak k otázce, zda splňuje věcné kritérium uvedené v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení, tak k otázce, zda je Komise s ohledem na poslední větu tohoto čl. 2 odst. 7 písm. c) právně vázána svým původním odmítnutím přiznat status podniku působícího v tržním hospodářství.

85 Je kromě toho nesporné, že přesto, že byl dotčený dopis Komisi postoupen během lhůty stanovené v čl. 20 odst. 5 základního nařízení, neměla Komise v okamžiku, kdy předávala návrh konečných opatření Radě, vzhledem k nedodržení této lhůty povědomí o obsahu tohoto dopisu.

86 Pokud jde zaprvé o argumenty vznesené v dotčeném dopise a týkající se věcného kritéria uvedeného v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení, rozhodl Soud v bodech 72 až 74 napadeného rozsudku, že tyto argumenty nejsou takové povahy, aby se dotkly obsahu sporného nařízení ze tří důvodů.

87 Předně ze spisu nevyplývá, že by opravená znění konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007 překládala nové skutkové prvky, s nimiž navrhovatelka ještě nebyla seznámena. Navrhovatelka dále měla příležitost vyjádřit se k postoji nově předkládanému v dotčených dokumentech v dřívější fázi správního řízení. Konečně z dopisu ze dne 2. dubna 2007 nevyplývá, že by navrhovatelka byla v reakci na to, že Komise zaujala postoj, předložila nové argumenty.

88 Přitom stačí konstatovat, že tyto důvody samy o sobě nepostačují k tomu, aby byla vyloučena možnost, že by správní řízení bylo vedlo k odlišnému výsledku, kdyby se byla Komise seznámila s dopisem ze dne 2. dubna 2007 před tím, než předložila Radě svůj návrh konečných opatření.

89 V tomto ohledu je třeba zejména poznamenat, že, jak bylo uvedeno v bodě 61 tohoto rozsudku, Komise sama ve svém spisu vedlejšího účastníka předloženém Soudu vysvětlovala, že své rozhodnutí přiznat navrhovatelce postavení podniku působícího v tržním hospodářství, předpokládané v konečných informačních dokumentech ze dne 20. února 2007, změnila výlučně po stanoviscích intervenujících společností a některých členských států.

90 Je tedy nesporné, že Komise změnila toto rozhodnutí nikoli z důvodů, na kterých stálo již její původní odmítnutí přiznat navrhovatelce dotčený status, nýbrž ve světle argumentů, které jí byly předloženy intervenujícími společnostmi a některými členskými státy. Je rovněž nesporné, že tyto argumenty měly zejména prokázat, že stanoviska a dokumenty předložené navrhovatelkou nesmějí Komisi vést ke změně jejího původního odmítnutí přiznat dotčený status.

91 Za těchto okolností nelze na základě odůvodnění obsaženého v bodech 72 až 74 napadeného rozsudku tvrdit, že nedošlo ke konkrétnímu zásahu do práva navrhovatelky na obhajobu tím, že navrhovatelka nebyla s to účelně vyjádřit svůj názor na otázky vyvolané dotčenými argumenty, a to zejména na otázku, zda bez ohledu na určité nedostatky v účetnictví navrhovatelky jí může být na základě čísel o cenách oceli dovážené do Číny, které poskytla ve správním řízení, přiznán status podniku působícího v tržním hospodářství.

92 Zvláště s přihlédnutím k průběhu tohoto řízení a ke skutečnosti, že Komise již dvakrát změnila svůj postoj z důvodu stanovisek, která jí byla předložena dotčenými osobami, nelze vyloučit, že Komise by byla změnila svůj postoj ještě jednou vzhledem k argumentům, které navrhovatelka vznesla ve svém dopisu ze dne 2. dubna 2007, argumentům, které se podle konstatování učiněných v bodě 74 napadeného rozsudku týkaly významu, který je třeba připsat takto konstatovaným nedostatkům v účetnictví, jakož i důsledků, které je třeba vyvozovat z informací o cenách dovozů oceli.

93 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že dodržování práva na obhajobu má v řízeních, jako je to, o které jde v projednávané věci, klíčový význam (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 27. června 1991, Al-Jubail Fertilizer v. Rada, C-49/88, Recueil, s. I-3187, body 15 až 17, a obdobně ze dne 21. září 2006, Technische Unie v. Komise, C-113/04 P, Sb. rozh. s. I-8831, bod 55).

94 Kromě toho je třeba připomenout, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že navrhovatelce nelze ukládat, aby prokázala, že by rozhodnutí Komise bylo mělo jiný obsah, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena, pokud by navrhovatelka byla mohla lépe zajistit svou obhajobu a nebylo by došlo k procesní vadě (viz výše uvedený rozsudek Thyssen Stahl v. Komise, bod 31 a citovanou judikaturu).

95 Pokud jde zadruhé o argumenty, kterých se dovolává navrhovatelka v témže dopise ze dne 2. dubna 2007, týkající se otázky, zda je Komise s ohledem na poslední větu čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení právně vázaná tím, že původně odmítla přiznat status podniku působícího v tržním hospodářství, měl Soud v bodě 75 napadeného rozsudku za to, že tyto argumenty nebyly každopádně takové povahy, aby měly vliv na obsah sporného nařízení, jelikož odmítnutí přiznat tento status se opíralo o uplatnění věcného kritéria.

96 Pouhá skutečnost, že se Komise při odmítnutí dotčeného statutu v opravených zněních konečných informačních dokumentů ze dne 23. března 2007 opírala o věcné kritérium podle čl. 2 odst. 7 písm. c) prvního pododstavce druhé odrážky základního nařízení, přitom nepostačuje k vyloučení možnosti, že argumenty týkající se výkladu poslední věty tohoto článku odst. 7 písm. c), argumenty, kterých se měla navrhovatelka příležitost dovolat poprvé v dotčeném dopisu, by byly mohly ovlivnit obsah návrhu konečných opatření.

97 Jelikož – jak bylo uvedeno v bodě 92 tohoto rozsudku – nelze vyloučit, že by Komise byla změnila svůj postoj ještě jednou vzhledem ke stanovisku k věcnému kritériu vyjádřenému navrhovatelkou v jejím dopisu ze dne 2. dubna 2007, měla otázka, zda by tento orgán bez ohledu na znění poslední věty čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení ještě mohl změnit své původní odmítavé rozhodnutí, zvláštní význam.

98 Tudíž, i kdyby byla Komise nakonec přesvědčena, že navrhovatelka splňuje dotčené věcné kritérium, mohla navrhnout, aby jí byl přiznán status podniku působícího v tržním hospodářství, pouze za předpokladu, že by byla přesvědčena, že v rozporu s tím, co tvrdily některé členské státy a intervenující společnosti, není právně vázána svým původním odmítnutím dotčený status přiznat.

99 Kromě toho v rozporu s tím, co Soud rozhodl v bodě 75 napadeného rozsudku, není relevance dotčené otázky nijak vyvrácena konstatováním učiněným v bodech 48 a 49 téhož rozsudku, podle něhož mělo stanovisko Komise v jejím dopise ze dne 4. dubna 2007 k domnělé nemožnosti změnit své původní rozhodnutí odmítající přiznat navrhovatelce status podniku působícího v tržním hospodářství pouze vedlejší povahu.

100 Jak Soud mohl uzavřít v bodě 50 napadeného rozsudku, dotčené konstatování zajisté umožňovalo vyvrátit první žalobní důvod, který se opíral o premisu, že Komise dospěla k přehodnocení svého původního rozhodnutí odmítajícího dotčený status z důvodu, že jí bylo zakázáno jej měnit.

101 Dotčené konstatování nebylo naopak postačující k tomu, aby bylo v rámci přezkumu druhého důvodu prokázáno, že porušením čl. 20 odst. 5 základního nařízení nedošlo k zásahu do práva navrhovatelky na obhajobu.

102 Jak totiž bylo uvedeno v bodě 78 tohoto rozsudku, okolnost, že Komise podala Radě návrh konečných opatření před tím, než obdržela stanovisko navrhovatelky v jejím dopise ze dne 2. dubna 2007, může ovlivnit důsledky, které mohla z tohoto stanoviska ještě vyvodit. Kdyby byla bývala Komise s tímto stanoviskem seznámena před tím, než navrhla konečná opatření, byl by býval její manévrovací prostor při jejich posuzování širší a ona by byla mohla dospět i k jiným závěrům, a to včetně otázky, zda může, či nemůže měnit své původní rozhodnutí odmítnout navrhovatelce přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství.

103 Stačí konstatovat, že za těchto okolností se Soud nemohl omezit na to, že – jak to učinil v bodě 75 napadeného rozsudku – odkázal na body 48 a 49 napadeného rozsudku, jakož

i na obsah dopisu Komise ze dne 4. dubna 2007. Protože byl tento dopis vypracován teprve poté, co již Komise předložila Radě svůj návrh konečných opatření, a tedy poté, co porušila čl. 20 odst. 5 základního nařízení, měl Soud přezkoumat, zda by byl mohl obsah tohoto návrhu a tohoto dopisu být odlišný, kdyby nebylo došlo k porušení tohoto ustanovení.

104 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že Soud nemohl vyloučit, když se opíral o body 72 až 75 napadeného rozsudku, že by bylo mohlo porušení čl. 20 odst. 5 základního nařízení ze strany Komise ovlivnit obsah sporného nařízení, a tudíž právo navrhovatelky na obhajobu. Protože se Soud tedy dopustil nesprávného právního posouzení, musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku přijat.

105 V důsledku toho musí být napadený rozsudek zrušen v tom rozsahu, v jakém Soud rozhodl, že porušením čl. 20 odst. 5 základního nařízení nedošlo k zásahu do práva navrhovatelky na obhajobu.

K žalobě před Soudem

106 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora, pokud Soudní dvůr zruší rozhodnutí Soudu, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Tak tomu v projednávané věci je.

107 Jak bylo uvedeno v bodě 81 tohoto rozsudku, nedodržení desetidenní lhůty zakotvené v čl. 20 odst. 5 základního nařízení může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže existuje možnost, že z důvodu této vady by bylo mohlo správní řízení vést k jinému výsledku, čímž došlo ke konkrétnímu zásahu do práva navrhovatelky na obhajobu.

108 Je proto třeba přezkoumat, zda lze v projednávané věci takovou možnost vyloučit.

109 Tak by tomu bylo, kdyby i za předpokladu, že by Komise byla dopisem ze dne 2. dubna 2007 přesvědčena, že navrhovatelka splňuje věcné kritérium uvedené v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci druhé odrážce základního nařízení, jí bylo zakázáno měnit své původní stanovisko odmítnout přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství.

110 Článek 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení stanoví ve svých dvou závěrečných větách, že otázka, zda výrobce splňuje věcná kritéria zakotvená tímto ustanovením, musí být posouzena do tří měsíců od zahájení šetření, a že zvolené rozhodnutí zůstává v platnosti během celého šetření.

111 Ve světle zásady legality a zásady řádné správy přitom nelze toto ustanovení vykládat tak, že zavazuje Komisi k tomu, aby Radě navrhovala konečná opatření, která by byla k tíži dotčeného podniku natrvalo stižena vadou, která vznikla při původním posuzování dotčených věcných kritérií.

112 V případě, kdy by si tak Komise v průběhu šetření uvědomila, že v rozporu s jejím původním posouzením určitý podnik splňuje kritéria stanovená v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci základního nařízení, bylo by na ní, aby z toho vyvodila odpovídající důsledky a současně zajistila dodržování procesních záruk zakotvených základním nařízením.

113 Z toho vyplývá, že Komise mohla po dopisu navrhovatelky ze dne 2. dubna 2007 svůj postoj ještě změnit.

114 Jelikož nelze vyloučit, že by byla Komise Radě navrhla pro navrhovatelku příznivější konečná opatření, kdyby byla znala obsah dotčeného dopisu, a že Rada by byla tento návrh přijala, stačí konstatovat, že právo navrhovatelky na obhajobu bylo konkrétně porušeno tím, že nebyla dodržena desetidenní lhůta zakotvená v čl. 20 odst. 5 základního nařízení, kvůli čemuž se Komise včas s tímto obsahem neseznámila.

115 Sporné nařízení musí být proto v tom rozsahu, v jakém zavádí antidumpingové clo na dovozy navrhovatelkou vyráběných žehlicích prken, zrušeno.

K nákladům řízení

116 Podle článku 122 jednacího řádu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

117 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, který se na základě článku 118 tohoto jednacího řádu použije na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka požadovala od Rady náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení v obou stupních.

118 Článek 69 odst. 4 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije rovněž na základě článku 118 téhož jednacího řádu, ve svém prvním pododstavci zakotvuje, že členské státy a orgány, které do řízení vstoupily jako vedlejší účastníci, ponesou vlastní náklady. V souladu s tímto ustanovením je důvodné rozhodnout, že Italská republika a Komise ponesou vlastní náklady řízení. Podle třetího pododstavce téhož odstavce může Soudní dvůr rozhodnout, že jiný vedlejší účastník, než je členský stát nebo orgán, ponese vlastní náklady řízení. Podle tohoto ustanovení je důvodné rozhodnout, že intervenující společnosti ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 29. ledna 2008, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada (T-206/07), se zrušuje v tom rozsahu, v jakém Soud rozhodl, že porušením čl. 20 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství nedošlo k zásahu do práva Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd na obhajobu.**

2) Nařízení (ES) č. 452/2007 ze dne 23. dubna 2007 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla uloženého z dovozů žehlicích prken pocházejících z Čínské lidové republiky a Ukrajiny se zrušuje v tom rozsahu, v jakém zavádí antidumpingové clo na dovozy žehlicích prken vyráběných Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd.

3) Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení v obou stupních.

4) Komise Evropských společenství, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA a Italská republika ponesou vlastní náklady řízení.

Podpisy.